

ЗАКЛИК ДО ФЕДЕРАЛЬНОГО УРЯДУ І ДЕМОКРАТИЧНИХ ПАРТІЙ

Шановні пані Канцлер, пані та панове,

Ми звертаємось до вас із закликом негайно оголосити мораторій на газопровід «Північний потік – 2». Для цього кроку є багато причин. «Північний потік – 2» – підриває європейську згуртованість і трансатлантичні відносини;
– конфліктує з новими європейськими та німецькими кліматичними цілями;
– загрожує і без того нестабільній безпеці України, і
– суперечить меті спільної зовнішньої енергетичної політики ЄС.

Проект «Північний потік – 2» був спірним зі самого початку. Угоди були підписані незабаром після анексії Криму та російської інтервенції на сході України.

Неоголошена війна проти України триває, водночас репресії проти демократичного громадянського суспільства в Росії стають все деспотичнішими. Крім того, була здійснена ціла серія нападів на ліберальні демократії Заходу. Надії на «Wandel durch Handel» (зміна через торгівлю) не виправдалися.

«Північний потік – 2» також не відповідає поточній кліматичній політиці. Найбільший інфраструктурний проєкт на викопному паливі в Європі, він покликаний забезпечити імпорт природного газу з арктичних регіонів Росії на десятиліття вперед. Проте якщо ЄС хоче досягти своїх цілей у сфері клімату, він повинен почати скорочувати споживання природного газу протягом поточного десятиліття.

«Північний потік – 2» не потрібен для енергетичної безпеки Німеччини або ЄС. Потужності існуючих континентальних трубопроводів достатні для задоволення майбутніх потреб. Новий трубопровід – це перш за все геополітичний проєкт, спрямований на те, щоб вивести Україну і Польщу з балансу транзиту газу. Це не та мета, яку має підтримувати федеральний уряд.

До того ж «Північний потік – 2» повністю суперечить задекларованій меті ЄС диверсифікувати європейські поставки природного газу та розбити монопольні структури.

Цей проєкт розпалює розбіжності та недовіру в європейській спільноті в той час, коли спроможність до колективних дій має вирішальне значення. І останнє, але не менш важливе: «Північний потік – 2» є перешкодою для «свіжого старту» в трансатлантичних відносинах, який давно назрів.

З цих причин ми закликаємо федеральний уряд негайно ввести мораторій на «Північний потік – 2», щоб забезпечити серйозний політичний діалог. Після припинення «Північного потоку – 2» американські санкції слід призупинити.

Мораторій, зокрема, слід використовувати для того, щоб

- роз'яснити стратегічні наслідки «Північного потоку – 2», особливо щодо безпеки України та східних держав – членів ЄС;
- провести детальну оцінку життєвого циклу проєкту та вивчити його вплив на клімат, що має зробити незалежний орган;
- сприяти здійсненню загальної європейської енергетичної політики;
- врегулювати трансатлантичні розбіжності, пов'язані з «Північним потоком – 2» і
- обговорити основні спірні питання між ЄС і Кремлем та переглянути «Північний потік – 2» у світлі цієї дискусії.

Мораторій на «Північний потік – 2» пропонує вихід із заплутаної політичної ситуації. Це дає шанс досягти спільної європейської позиції. Нарешті – і це важливо – мораторій послужив би чітким сигналом російському керівництву про те, що вони мусять зважати на наслідки постійних порушень міжнародного права і правил, на яких заснований європейський порядок.

Будь ласка, не втрачайте цього шансу.

Лайма Люція Андрікієне, член парламенту, Литва

Юрій Андрухович, письменник, Україна

Наталія Арно, Фонд «Вільна Росія», США

Тімоті Гартон Еш, професор Оксфордського університету, Велика Британія

Андерс Ослунд, Atlantic Council, Швеція

Аудроніус Ажубаліс, член парламенту, Литва

Райнер Бааке, Фонд нейтралітету клімату, Німеччина

Маргаріта М. Балмаседа, професор Університету Сетон-Голл, США

Марілуїза Бек, Zentrum Liberale Moderne, Німеччина

Єжи Бузек, колишній прем'єр-міністр; член Європейського парламенту, Польща

Емілі Ченнелл-Джастіс, Гарвардський університет, США

Славомір Дембські, Польський інститут міжнародних відносин, Польща

Ларрі Даймонд, Стенфордський університет, США

Пітер Б. Доран, колишній президент Центру аналізу європейської політики, США

Бас Ейкгаут, член Європейського парламенту, Нідерланди

Майкл Емерсон, Центр європейських політичних досліджень; колишній посол ЄС у Росії, Бельгія

Павел Фішер, сенатор, Чехія

Роланд Фройденштейн, Центр європейських досліджень Вільфріда Мартенса, Німеччина

Ральф Фюкс, Zentrum Liberale Moderne, Німеччина

Френсіс Фукуяма, професор Стенфордського університету, США

Ентоні Гідденс, King's College Cambridge, Велика Британія

Свен Гігольд, член Європейського парламенту, Німеччина

Павло Грод, Світовий Конгрес Українців, Канада
Ребекка Гармс, колишня депутатка Європарламенту, Німеччина
Павел Гавлічек, Асоціація з міжнародних відносин, Чеська Республіка
Джон Гербст, Atlantic Council; колишній посол США в Україні, США
Бен Годжес, колишній командуючий генерал армії США в Європі, США
Тоомас Гендрік Ільвес, колишній президент Естонії
Якуб Янда, Європейський центр цінностей з питань політики безпеки, Чеська Республіка
Лаурінас Касчунас, член парламенту, Литва
Джонатан Кац, Німецький фонд Маршалла, США
Джеймс Кірчик, Інститут Брукінґс, США
Якуб Клепал, Forum 2000, Чехія
Павло Клімкін, колишній міністр закордонних справ, Україна
Петр Коларж, колишній посол Чехії в США та Росії, Чехія
Джон Корнблум, колишній посол США в Німеччині, США
Марцін Королець, колишній міністр навколишнього середовища, президент COP19, Польща
Здзіслав Краснодембський, член Європейського парламенту, Польща
Петер Креко, Political Capital Institute, Угорщина
Сергей Лагодінський, член Європейського парламенту, Німеччина
Сабіна Лейтеуссер-Шнарренбергер, Фонд Фрідріха Наумана; колишній федеральний міністр юстиції, Німеччина
Міріам Лексманн, член Європейського парламенту, Словаччина
Джон Лоф, Chatham House, Велика Британія
Едвард Лукас, Центр аналізу європейської політики, Велика Британія
Армінас Лидека, член парламенту, Литва
Майкл Макфол, Інститут міжнародних досліджень FSI; колишній посол США в Росії, США
Маркус Меккель, колишній міністр закордонних справ НДР, Німеччина
Джеймс Д. Мелвілл-молодший, колишній посол США в Естонії, США
Марі Мендрас, Science Po, Франція
Владімір Мілов, колишній заступник міністра енергетики, Російська Федерація
Радвіле Моркунайте-Мікуленіє, член парламенту, Литва
Саша Мюллер-Краеннер, Deutsche Umwelthilfe (DUH), Німеччина
Ютта Паулюс, член Європейського парламенту, Німеччина
Жигімантас Павільоніс, член парламенту, Литва
Томаш Пешинський, Pulse of Europe, Чехія
Стівен Пайффер, колишній заступник помічника секретаря та посол США в Україні, США
Рупрехт Поленц, Німецька асоціація східноєвропейських досліджень (DGO), колишній член парламенту, Німеччина
Яна Пуглієрін, Європейська рада з міжнародних відносин, Німеччина
Януш Райтер, колишній посол Республіки Польща в Німеччині та США, Польща
Адам Даніель Ротфельд, колишній міністр закордонних справ, Польща

Манфред Сапер, журнал "Osteuropa" (Східна Європа), Німеччина
Андраш Сімоні, колишній посол Угорщини в США, Угорщина
Карл Шльогель, східноєвропейський історик і публіцист, Німеччина
Бенджамін Л. Шмітт, Гарвардський університет, США
Констанце Стельценмюллер, Інститут Брукінгс, Німеччина
Пол Дж. Салліван, Університет Джона Гопкінса, США
Ґедріус Сурплис, член парламенту, Литва
Олександр Сушко, Міжнародний фонд "Відродження", Україна
Ніколас Тенцер, CERAP – Франція; запрошений професор Science Po, Франція
Елен Убершер, Фонд Генріха Бьолла, Німеччина
Том ван дер Лі, член парламенту, Нідерланди
Александр Вершбоу, колишній заступник генерального секретаря НАТО;
колишній посол США в Росії, США
Кеннет Р. Вайнштейн, Інститут Гудзона, США
Генріх Аугуст Вінклер, історик, Берлінський університет Гумбольдта, Німеччина
Марі Йованович, колишній посол США в Україні, США
Ян Зелонка, професор Оксфордського університету та Венеціанського
університету Ка-Фоскарі, Нідерланди
Емануеліс Зінгеріс, член парламенту, Литва